

AFSEGLA, v. n. 1. Bortresa på ett seglande fartyg. — I hvardagstal brukas äfv. *Segla äf.* — *Afseglande*, n. 4. o. *Afsegling*, f. 2.

AFSELA, v. a. 1. Taga seldonen af (häst, äsna, o. s. v.). — Äfv. *Sela äf.* — *Afselande*, n. 4. o. *Afselning*, f. 2.

AFSIDES, adv. 1) Långt bort ifrån mer bebodda eller besökta trakter. *Bo a. i staden. A. belägen ort, stadsdel.* — *Syn.* Aflägsa, Afskildt, Äfväges. — 2) Afskildt, för sig. *Föra, taga, kalla a., d. v. s. på afskildt ställe, så att ingen kan höra, hvad man säger, eller se, hvad man gör, i ändamål att yttra något i tysthet, meddela en hemlighet, varna eller näpsa.*

AFSIGKOMMEN, a. 2. neutr. — *et.* Som kommit i klena omständigheter, blifvit fattig och behöfvande. *En a. handlande.* Brukas vanligtvis i föraktlig mening. — *Syn.* Se *Fattig*.

AFSIGT, f. 3. Viljans riktning till ett visst mål: ändamål, systemål, syfte, uppsåt, akt och mening. *Hans a. med detta steg var ganska god. Han har alltid de bästa a-er. Jag gjorde det i, med a. att Han kom i elak a., i den a-en att. Hafva för a. att göra en ädel handling. Det vare sagdt utan all afsigt att förölmäpa.*

AFSIGTLIG, a. 2. Som säges eller göres med bestämd afsigt. *En a. förölmäpning.* — *Syn.* Uppsåtlig, Öfverlagd, Öfvertänt.

AFSIGTSLÖS, a. 2. Långt göres eller säges utan afsigt.

AFSIGTSROMAN, m. 3. Roman, som har något visst moraliskt syfte. Detsamma som *Tendensroman*.

AFSILA, v. a. 1. Genom sil afskilja ett flytande ämne från tjocka eller oreña tillsatser. *A. en kemisk lösning ifrån grumlet.* Kan äfven hafva det orenade, som afskiljes, till objekt, t. ex.: *A. smolk och hår från mjölken.* — Äfv. *Sila äf.* — *Afsilande*, n. 4.

AFSILNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsilar. — 2) Sjelfva det afsilade, flytande ämnet.

AFSINA, v. n. 1. 1) Småningom sina. — 2) (fig.) Minskas, aftaga. *Hans hjälpmiddel hafva börjat a.* — Äfv. *Sina äf.* — *Afsinande*, n. 4. o. *Afsining*, f. 2.

AFSIPPRÄ, v. n. 1. Sippra bort ur något föremål, ämne.

AFSITTA, v. n. 3. (böjes som *Sitta*; milit.) 1) Stiga af hästen. *Låta truppen a. och strida till fots.* — 2) Säges, då en kavalleritrupp blir indragen. *Låta en squadron af hästjägarna a.* — V. a. (lagt.) *A. skuld, böter*, genom fångelse aftjena s., b. — Äfv. *Sitta äf.* — *Afsittande*, n. 4. o. *Afsittning*, f. 2.

AFSJUKNA, v. n. 1. (föga brukl.) Småningom sjukna. — Bättre *Sjukna äf.*

AFSJUNGA, v. a. 3. (böjes som *Sjunga*) Vid offentliga, högtidliga tillfällen, eller i sällskap utföra sången af något sångstycke till slut. *A. en psalm, en aria, en visa.* — *Afsjungande*, n. 4. o. *Afsjungning*, f. 2.

AFSKAF, n. 3. Hvad som blifvit afskafvet. — *Syn.* Se *Skråde*.

AFSKAFFA, v. a. 1. Upphäfva den förbindande kraften af (lagar, förordningar, o. s. v.), bruket af något, tillvaron af (missbruk, embeten, inrättningar, o. s. v.). *Vår Förälsare a-de ceremoniallagen. A. förbudet emot ekars fällning å skattehemman. A. en gammal, löjlig sed. Vår tid fördrar, att alla missbruk skola, så vidt möjligt, a-s. Lotteriet har nu blifvit*

a-dt. Den der ovanan hos honom skall jag nog veta att a. — I hvardagsspråk äfv. *Skaffa äf.* — *Afskaffande*, n. 4.

AFSKAFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskafver. — 2) Det, som blifvit afskafvet.

AFSKAFVA, v. a. 3. 1) Genom skafning borttaga något ifrån en yta. *Stöfveln har a-fvit huden på ett ställe af foten. A. köttet från, af benen.* — 2) Fullborda skafningen af något. — Äfv. *Skaftva äf.* — *Afskafvande*, n. 4.

AFSKAKA, v. a. 1. Genom skakning lossa någonting, så att det faller ned. *A. frukt af, från trädet.* (Fig.) *A. oket*, befria sig ifrån tråldom. — Äfv. *Skaka äf.* — *Afskakande*, n. 4. o. *Afskakning*, f. 2.

AFSKALA, v. a. 1. 1) Taga skalet af någonting. *A. frukt, potatis*, o. s. v. — 2) (oegentligt) Taga af någonting en betäckning, som på visst sätt liknar skal. *Getter a. barken af träd.* — Äfv. *Skala äf.* — *Afskalande*, n. 4.

AFSKALNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskalar. — 2) Det afskalade.

AFSKED, n. 3. Egentl. skiljsmessa. 1) Helsing, välönskan, då man skiljes ifrån personer, hos hvilka man vistats eller med hvilka man umgåtts, varit i sällskap eller tillsammans. *Vid a-et ifrån hemmet, från mina föräldrar, vänner. Taga a. af släktingar, vänner, när man skall resa bort eller på dödssängen.* (Fig.) *Taga a. af världen*, draga sig ur affärs- och umgängslifvet; äfv. dö. *Taga a. af sånggudinnorna*, upphöra med vittra arbeten. — *Syn.* Adjö, Farväl, Afskedstagande. — 2) Skiljande eller afgående från tienst. *Gifva en embetsman, en tjenare, en soldat a. Statsråden hafva begärt a. Taga a. från en tienst, en syssla. Den der officern har fått a. Gifva a. på grått papper*, skymfligt afskeda, bortvisa. — *Syn.* Entledigande, Orlof; Afskedstagande, Afgång (från tienst o. s. v.). — 3) *Ord och a.*, besked, ordhällighet, ordentlighet, t. ex.: *Det är icke ord och a. med honom*, d. v. s. han är ej att lita på. Detta talesätt brukas helst med negation.

AFSKEDA, v. a. 1. 1) Gifva tillstånd att lemna tienst, gifva orlof. *A. en tjensteman, en officer, en soldat, en tjenare. Han har blifvit a-d från, ur tienst.* — *Syn.* Föräfskeda, Entlediga; Afsätta, Afdanka; Gifva orlof; Hemförlöfva, Aftacka. — 2) (fig. skämtv.) Äfvisa, bortvisa, afsnäsa. *Han började beskärva sig, men jag a-de honom helt kort och godt.* — 3) (fig. skämtv.) Bortlägga bruket af något. *Den der fracken har jag a-t. Nu har han a-t både vin och öl och brännvin.* — *Afskedande*, n. 4.

AFSKEDSBESÖK, n. 3. Besök, som man gör, för att taga afsked.

AFSKEDSBETYG, n. 3. Betyg, som lemnas en ur tienst gående person, angående hans förda vandel och duglighet.

AFSKEDSPASS, n. 3. Skriftligt betyg, som tilldelas en ur tienst gången soldat, att han fått afsked.

AFSKEDSTAGANDE, n. 4. Se *Afsked* (i bem. 1 o. 2). *Vid, efter a-t.*

AFSKENA, v. n. 1. (föga brukl.) Skena bort. — Bättre *Skena äf.*

AFSKEPPA, v. a. 1. På fartyg afsända större varupartier öfver hafvet. Brukas ej gerna om lastbåtar, o. d. *Jag a-de i går med briggen Høbe 800 skå stångjern till Amerika.* — Äfv. *Skeppa äf.* — *Syn.* Utskeppa. — *Afskeppande*, n. 4